

urbis romę cornelius latebat in uicino dionisi
& pancratii. Et cū audiret dionisius uniuersas
uirtutes quas sc̄s cornelius faciebat. & quom̄
uniuersū populū doctrina sua a cultura idolorū
amoueret. & ad uiam ueritatis & luminis reuocaret
cepit cupere ad ei noticiā peruenire; Quadā autē
die dionisius una cū pancratio uenit ad ianuā
sc̄i corneli. & uiciens eusebius ostiarius uir totius
sc̄itatis interrogauit quid quererent; illi autē
genibus ei aduoluti rogare ceperunt ut sc̄o papę
cornelio presentari mererent; At ille ingressus
ad papā dixit; Domine pat̄. quidā clarissimi uiri
proforibus sunt. & rogant ut tuę beatitudini
p̄sentari mereant; Audiens hæc sc̄s papa cornelius
gaudio magno repletus. prostrauit se dño in
oratione. cū legimus dixit; Dñe ih̄u xp̄e rex
regū & dñs dominantū. qui mihi ultimo seruo tuo
ad uirtū eorū reuelare dignat̄ es. confirma in eis
opem misericordię tuę; & iussit eos uelociter
ad se perducī; Ingressi igitur. dionisius &
pancratius. miserunt se ad pedes sc̄i corneli
rogantes & dicentes. ut ostenderet eis xp̄m
quem ignorabant; Sc̄s ū cornelius cepit eos
amplecti; & declarans eis atq; instruens omnē
fidem dñi nr̄i ih̄u xp̄i post dies uiginti